

கம்பராமாயணம் கற்பிக்கும் தனிமனித அறநெறி Individual Morality as Prescribed by *Kambha Ramayanam*

முனைவர் ப. கவிதா / Dr.P.Kavitha¹

உதவிப் பேராசிரியர் சு.செந்தில்குமார் / Assistant Professor S.Senthilkumar²

Abstract

Kambha Ramayanam informs us of the much-needed wisdom that ensures quality life. Most importantly, the spousal fidelity portrayed by Raman, the virtue shown by Seetha, the discipline taught by Raman to Vali, the morality Marisan strongly stood by, and the honesty upheld by Kumbakarnan are a few of the important elements found in *Kambha Ramayanam*. This fountain of morality has prompted our ancestors and the great thinkers of the world to repeatedly encourage every individual to monitor his or her conduct in society by constantly observing the moralities dispersed by *Kambha Ramayanam*. For example, living without ever compromising the individual morality and virtue are part of the highly commendable thoughts shared by the *Kamba Ramayanam*.

Date of submission: 2021-03-20
Date of acceptance: 2021-07-10
Date of Publication: 2021-07-20
Corresponding author's Name:
S.Senthilkumar
Email:
ssenthilkumar1974@yahoo.co.in

முன்னுரை – கம்பரின் வரலாறு, காலம் மற்றும் சிறப்புக்கள்

கம்பராமாயணத்தின் நூலாசிரியரும் தமிழ்க்கவிஞர் எனப் போற்றப்படுபவருமான கம்பரின் காலம் கி.பி 1180 கி.பி 1280 ஆகும். கம்பரால் இயற்றப்பட்ட கம்பராமாயணம் என்னும் இதிகாசமானது உலகப்புகழ் பெற்றதாகும். காளிக்கோயிலில் பூசை செய்யும் உச்சவர் குலத்தில் கம்பர் பிறந்தார் என்றும் அதன் பின்னர் கம்பர் குலம் என மருவி வழங்கலாயிற்று. மேலும் காளிக்கோயிலின் கம்பத்தின் அருகே குழந்தையாக கிடைக்கப்பட்டதால் கம்பர் என பெயர் பெற்றார் என்று கூறுவதும் உண்டு. தமிழ்நாட்டில் காஞ்சிப்புரத்திலுள்ள கடவுளாகிய ஏகம்பன் “கம்பர்” என்றே

அழைக்கப்படுகிறார். [1,2]

கி.பி 12 ஆம் நூற்றாண்டில் மாயவரம் மாவட்டமான குத்தாலம் வட்டத்தில் உள்ள திருவழுந்தூரில் கம்பர் பிறந்தார். கம்பரின் தந்தை ஆதித்தன் என்றும் மகன் அம்பிகாபதி மகன் காவிரி என்றும் கூறப்படுகிறது. சோழ அரசனின் மகளாகிய அமராவதி என்பவளை கவிஞனான அம்பிகாபதி விரும்பியதால் சோழ அரசன் கம்பர் மகனை கொண்டு விட்டார் என்றும் இதன் காரணமாக கம்பராமாயணத்தில் தசரதன் பாடும் பாடல்களில் புத்தர சோகம் மிக அதிகமாக வெளிப்படுவதாகவும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். மேலும், இதன் விளைவாக கம்பர் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழ மன்னனிடம் கருத்து மாறுபட்டு

¹ The Author is Lecturer, School of Matematics Science, University Sains Malaysia. Malaysia. kavisenthilkumar@yahoo.com

² The Author is Assistant Professor, Department of Tamil, C. Kandasamy Naidu College for Women, Cuddalore, Tamil Nadu, India. ssenthilkumar1974@yahoo.co.in

ஆந்திர மாநிலம் சென்று தங்கியிருந்ததாக வரலாற்றின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

திரிகார்த்தசிற்றரசரான சடையப்ப வள்ளல் கம்பரை இளமைக்காலம் காலம் தொட்டு பேணி வந்ததாகவும் பின்னர் சோழ அரசன் ஆதரித்து வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. சோழ அரசன் கம்பநாடு என்னும் நிலப்பகுதியைத் தந்து கவிச்சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டமும் அளித்து பெருமைப்படுத்தினான் என்றும் சான்றோர் கருதுகின்றனர்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியாகும் கம்பரின் காலம் கம்பரின் காலம் கம்பிராமாயணத்தில் சீவக சிந்தாமணியின் தாக்கம் இருப்பதால் கம்பர் திருத்தக்க தேவரின் காலத்திற்குப் பிந்தையவர் என்றும் ஓரங்கல் நாட்டில் கம்பர் தங்கியிருந்த காலத்தில் அங்கு பிரதாபருத்திரன் என்ற அரசனின் ஆண்டு வந்ததையும் கண்டறிந்துள்ளனர்.

கம்பர் தமிழகத்தில் மூன்றாம் குலோத்துங்கச் சோழனிடம் பிணக்கு ஏற்பட்டு ஆந்திர மாநிலம் சென்று தங்கிருந்தமையால் பிரதாபருத்திரன் மற்றும் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் ஆகியோர் காலத்தினைக் கொண்டு பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கம்பர் வாழ்ந்திருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்.

கம்பர் தனியன்கள் என்ற தனிப்பாடல்களின் தொகுதியிலிருந்து “எண்ணிய சகாப்தம் எண்ணூற்று ஏழின் மேல்” என்ற பாடலைக் கொண்டு கம்பராமாயணம் கி. பி 885 இயற்றப்பட்டதாக கூறுகின்றனர். ஆனால், கம்பருடைய காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு முதல் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை எனவும் கருத்துகள் உள்ளன.

ஆனால், இக்கருத்தினை வையாபுரிப் பிள்ளை என்ற ஆய்வாளர் மறுத்துள்ளார். இந்த கம்பர் தனியன்கள் பிற்காலத்தின் இடைச்செருகலாகக் கருதுகிறார். “ஆவின் கொடைச் சகரர்” என்ற பாடலினைக் கொண்டு கி. பி 978 என்றும் முதலாம் இராசராச சோரனுக்கு முன்பு இருந்த உத்தம சோழன் காலம் என்றும் சிலர் கூறினர். ஆனால், இந்த கணிப்பும் தவறானது என்று

ஆய்வாளர்கள் மறுத்துள்ளனர். மா. இராசமாணிக்கனார் கி.பி 1325க்கு முன்பே கம்பராமாயணத்தை இயற்றியிருக்கக் கூடும் எனத் தெரிவித்துள்ளார். கம்பராமாயணமும் சாலிவாகன வருடம் கி.பி 733 பிறகு எழுதப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. இராமர் முடிசூடுவதை மட்டுமே கம்பர் ராமாயணத்தில் எழுதியுள்ளார். பின்னர், உத்திரகாண்டம் ஓட்டக்கூத்தரால் இயற்றப்பட்டது என்றும் வாணிதான் என்ற வாணியன் தாதன் என்பவர் இயற்றினார் என்றும் கூறுவர். கம்பரின் புடைப்புக்களாக “ஏர் எழுபது”, “சிலை எழுபது”, “திருக்கை வழக்கம்”, “சரஸ்வதி அந்தாதி”, “சடகோபர் அந்தாதி”, ஆகும்.

கம்பிராமாயணத்தின் சிறப்பு பெயர்கள் “கம்பசித்திரம்”, “கம்பநாடகம்”, “தோமறுமாக்கதை”, “இயற்கை பரிணாமம்”. கம்பராமாயணத்தினை படித்த பலரும் கம்பரின் கவித்திறனைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். கம்பருக்கு “கல்வியிற் பெரியோன் கம்பன்” எனவும், “கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்”, என்றும் “கவிப்பேரரசர்” எனவும், “கவிக் கோமான்” எனவும், “கம்பநாடுடைய வள்ளல்” என்றும் பட்டங்களைக் கொடுத்து கௌரவப்படுத்தியுள்ளனர். “கம்பநாடன் கவிதையிற்போல் கற்றோருக்கு இதயம் கனியாதே”, “விருத்தம் என்னும் ஒண்பாவிற் கு உயர் கம்பன்”, “தமிழுக்கு கதி கம்பர் மற்றும் திருவள்ளுவர்”, என்றும் கூறுவர். கம்பர் 96 வகை ஓசை வகைகளை கையாண்டுள்ளார்.

கம்ப ராமாயணத்தின் அமைப்பு மற்றும் சிறப்புக்கள்

கம்பராமாயணம் முதலில் “இராமாவதாரம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. வால்மீகி ராமாயணம் என்பது ராம கதையின் உண்மை பதிப்பு என்றாலும், கம்ப ராமாயணம் வால்மீகியின் படைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்றும் நம்பப்படுகிறது. கம்ப ராமாயணம் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் தலைசிறந்த தமிழ்க் கவிஞர் கம்பனால் எழுதப்பட்டது. வால்மீகி ராமாயணம் வால்மீகியால் எழுதப்பட்டது என்றும் அவற்றின் முழு தொகுப்பும் கி.பி. 1

ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதி முடித்திருக்கலாம் என்றும் கருத்துக்கணிப்பு தெரிவிக்கிறது. கம்ப ராமாயணம் வால்மீகியின் மூல ராமாயணத்தின் பிரதி ஆகும். அதன் கதையோட்டம் பல வழிகளில் வேறுபடுகிறது. வால்மீகி ராமாயணம் மற்றும் கம்ப ராமாயணம் இரண்டிற்கும் நிறைய மத முக்கியத்துவம் உள்ளன. வால்மீகி ராமாயணம் காண்டங்கள் என ஏழு அத்தியாயங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரண்யகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தக்காண்டம் மற்றும் உத்தரகாண்டம் எனவும் பிரிக்கப்பட்டது [13].

பால காண்டம்: இராமனினதும் உடன் பிறந்தோரினதும் பிறப்பு, கல்வி, திருமணம் என்பவை பற்றிய கதைப் பகுதி.

அயோத்தியா காண்டம்: இராமன் சீதையை மணந்து கொண்ட பின்னர் இளவரசனாக அயோத்தியில் வாழ்ந்த காலத்தின் கதைப் பகுதி.

ஆரண்யா காண்டம்: இராமன் காட்டுக்குச் சென்றதும் அங்கு வாழ்ந்ததும்.

கிஷ்கிந்தா காண்டம்: கடத்திச் செல்லப்பட்ட சீதையைத் தேடிச் செல்லும்போது வானரர் நாட்டில் இராமனது வாழ்க்கை.

சுந்தர காண்டம்: சீதையைத் தேடி அனுமன் இலங்கைக்குச் சென்றது, அங்கே சீதையைக் கண்டது ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய கதைப் பகுதி.

யுத்த காண்டம்: இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் இடையிலான போரை உள்ளடக்கிய கதைப் பகுதி.

உண்மையில், கம்பன் காண்டங்களை படலம் என்று அழைக்கப்படும் 123 பிரிவுகளாகப் பிரிக்கிறார். இந்த 123 படலங்களும் சேர்ந்து 12,000 வசனங்களைக் கொண்டுள்ளன. வால்மீகிராமாயணம் மொத்தத்தில் 24,000 ஸ்லோகங்கள் அல்லது வசனங்களைக் கொண்டுள்ளது. வால்மீகி ராமாயணம் கம்பராமாயணத்தில் உள்ள வசனங்களை விட இருமடங்கைக்

கொண்டுள்ளது. விருத்தம் மற்றும் சந்தம் என இருவகை பொருத்தமான சொற்களை கம்பன் பயன்படுத்தினார். இறையியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கம்பராமாயணத்தின் முக்கிய கதை மாந்தரான இராமன், இந்துக்களின் முதன்மைக் கடவுளில் ஒருவர். மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவரான திருமாலின் 10 அவதாரங்களுள் ஒருவராகப் போற்றி வழிபடப்படுபவர். உலகில் தீமையை ஒழித்து அறத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக மகா விஷ்ணு (அ) திருமால் இப்புவிவில் தோன்றியதாக இந்துக்கள் நம்புகின்றனர். ஆண்டு தோறும் பலர் இராமர் பயணம் செய்த பாதையைப் பின்பற்றி யாத்திரை செய்கின்றனர். இந்த இதிகாசம், ஒரு இலக்கியமாக மட்டுமின்றி, இந்து சமயத்துடன் இரண்டறக் கலந்துள்ளது. இதனைப் படிப்பவர்களதும், படிக்கக் கேட்பவர்களதும் பாவங்கள் நீங்கி, இறைவனின் அருள் கிட்டும் என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கையாக உள்ளது.

சோழ அரசனின் ஆணைப்படி கம்பரால் இயற்றப்பட்டது கம்பராமாயணம். இதனைக், கம்பர் வால்மீகி முனிவரின் இராமாயணத்தின்படி எழுதியிருக்கின்றார். அதனை, அவர் தனது கம்பராமாயண அவையடக்கத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

‘தேவபாடையின் இக்கதை செய்தவர்

மூவரானவர் தம்முளும் முந்திய

நாவினார் உரைப்படி நான் தமிழ்ப்

பாவினால் இஃதுணர்த்திய பண்பரோ!”[1,2]

வடமொழியில் இராம கதையை வகுத்து வரம்புகழ் கொண்ட வான்மீகி முனிவரின்படி நான் தமிழ்ப்பாவினால் பாடியிருக்கின்றேன் என்று கம்பர் கூறுகின்றபோதும் சிற்சில இடங்களில் அழகுசெய்வான் பொருட்டு வான்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாதவற்றையும் எழுதியிருக்கின்றார் என்பதும் தெரிகிறது. இவை தமிழ் மக்களிடையே நிலவிய இராமாயணக் கதைகளில் இருந்தும் சேர்ந்திருப்பதால், கம்பர் மெருகூட்டியவை முழுதும் அவரது கற்பனையே என்றும்

கூற இயலாது [3,5] மூல இலக்கியமான வடமொழி இராமாயணத்திலிருந்து சில மாறுபாடுகளோடு கம்பர் இந்நூலை இயற்றியிருந்தார். இது ஒரு வழி நூலாகவே இருந்தாலும் கம்பர் தனக்கே உரித்தான பாணியில் கருப்பொருள் சிதையாமல் தமிழ் மொழியில் இயற்றியுள்ளார். கம்பர் இயற்றிய இராமாயணம் என்பதால் இது கம்பராமாயணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. கம்பராமாயணம் பெருங்காப்பியத்திற்குரிய இலக்கணங்களை முழுமையாகப் பெற்றது. அணி, பொருள், நடை ஆகியவற்றால் சிறந்து விளங்குவது. சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் கொண்டு தமிழ்ப்பண்பாட்டோடு இயைந்து விளங்குவது. [6,7]

தமிழ்இலக்கியத்தில் கம்ப இராமாயணமே மிகப்பெரிய இதிகாசம் என கருதப்படுகிறது. உதாரணம்: இராமனும் சீதையும் திருமணத்திற்கு முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெரும் காதல் கொண்டதாய் வான்மீகி கூறவில்லை. ஆயினும், கம்பர் தமிழ் மரபினைத் தழுவி, தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்தின் முன்னர் ஒருவரையொருவர் கண்டு கழிபெருங் காதல் கொண்டதாய் சொல்கிறார். தமிழியற் கொப்ப அவ்வாறு கூறியமை முதலாலுக்கு மாறுகொள்ளக் கூறியமை வழுவாகாத் மரபெனவே கொள்ளப்படுகிறது.

வால்மீகியின் ராமாயணத்தில், இராவணன் சீதையை கடத்திய விதம், இராவணன் சீதாவை அவளுடைய தலைமுடியைப் பிடித்து அவன் தோள்களில் அணைத்துச் செல்வதும் உண்டு. ஆனால், கம்பரின் பதிப்பில், இராவணன் சீதாவை அவள் நிற்கும் தரையின் ஒரு பகுதியுடன் ஒன்றாகத் தூக்கி கடத்திச் செல்கிறான் (அவனுடைய விரல் நகங்கள் கூட அவளைத் தொடவில்லை!) என்பது பட உள்ளது. கம்பர் அவரது கவிதை அழகுக்காக மிகவும் பாராட்டப்படுகிறார். கம்பருக்கும் வால்மீகிக்கும் இடையிலான முக்கிய வேறுபாடுகளாவன. ராமர் வால்மீகிக்கு வெறும் மனிதர், ஆனால், கம்பருக்கு விஷ்ணு, மேலும், கம்பர் தமிழ் கலாச்சாரத்திற்கு ஏற்ப சென்று நிகழ்வுகளை அதற்கேற்ப மாற்றியமைத்து கவிதை அழகில்

சிறந்து விளங்குகிறார். [4,5]

தனி மனித ஒழுக்கம் வாழ்க்கைக்கு அவசியம்

‘நல்ல நெறிகளைப் பின்பற்றி நடத்தல்’ ஒழுக்கம் எனப்படும். வாழ்க்கையில் பின்பற்றப்படும் நல்ல நெறியையே ஒழுக்கம்

என்கிறோம். நல்ல பண்புநலன்களை உடையவனை, நல்ல ஒழுக்கம் உடையவன் என்று குறிப்பிடுகிறோம். ஒருவனது நல்ல நடத்தை, அவனை ஒழுக்கம் உடையவனாகக் காட்டுகிறது. எனவே ஒருவன் ஒழுக்கம் உடையவனா, இல்லையா என்பதை அவனது நடத்தையின் வாயிலாகவே அறிந்து கொள்ள முடியும். ஒருவன் நடுவு நிலைமை உடையவனாக இருந்தால் அவனை ஒழுக்கம் உடையவன் என்கின்றோம். பிறன் மனைவியை விரும்பாத இயல்பு உடையவனை, ஒழுக்கம் உடையவன் என்கின்றோம். கற்புடைய ஒரு பெண்ணை, ஒழுக்கம் உடையவள் என்று கூறுகின்றோம். எனவே ஒருவரது நல்ல நடத்தையே ஒருவரை ஒழுக்கம் உடையவர் என்று அடையாளம் காட்டுகிறது. அதனால், ஒழுக்கத்தின் பெருமையையும் ஒழுக்கம் இல்லாமையால் ஏற்படும் இழிவையும் உணர்த்த அறிவுடையோர் ஒழுக்கத்திலிருந்து தவற மாட்டார்கள்.

இல்வாழ்க்கையில், வாழும் தனிமனிதன் சமுதாயம் எதிர்பார்க்கும் ஒழுக்க நெறியைப் பின்பற்ற வேண்டும். சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கமாகிய இல்வாழ்வான், இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் பொழுது மேற்கொள்ளும் ஒழுக்கத்தின் சிறப்பினையும், பயனையும், ஒழுக்கம் இன்மையால் வரும் தீமைகளையும், எடுத்துரைக்கிறார் கம்பர்.

பிறன் இல் விழையாமை / ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் சீரிய பண்பு

தமிழகத்தில் இருந்துவரும் பழைய மரபு என்பது சங்க இலக்கியங்கள் முதல் பலவற்றிலும் தமிழ் மண்ணின் சிறந்த ஒழுக்கமாகக் கருத்தப்படும் “பிறன் இல் விழையாமை”/ “ஒருவனுக்கு ஒருத்தி” என்னும் சீரிய பண்பு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இராமன் தன் “ஏக பத்தினி விரதம்” என்கின்ற நெறியை சீதையிடம் கூறியிருக்கிறான்.

‘வந்து எனைக் கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த, இப்பிறவிக்கு இரு மாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன், என்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச் செவி சாற்றுவாய்”

(வை.மு.கோ. சுந்தர காண்டம்,
சூடாமணிப்படலம், பா. 34)

வந்து மிதிலையை அடைந்து; எனை
என்னை; கரம் பற்றிய திருமணம் செய்து
கொண்ட; வைகல்வாய் உடன் உறை
காலத்தில்; இப்பிறவிக்கு இந்த அவதாரத்தில்;
இருமாதரை இரண்டாவது பெண்ணை;
சிந்தையாலும் மனத்தால் கூட; தொடேன்
தீண்டமாட்டேன்; இந்த (இவ்வுறுதியைப்)
பெற்றுக் கொள்; என்ற என்கின்ற; செவ்வரம்
செம்மையானவரத்தை; தந்த வழங்கிய;
வார்த்தை செய்தியை; திருச்செவி
சாற்றுவாய் இராமபிரான் செவியில்
மொழிக என்ற கம்பரின் பாடலடியின்
மூலம் உணரமுடிகின்றது. இந்த இப்பிறவி
என்பதன் பொருள் காணல் வேண்டும்
இந்த’ என்பது திருமால் மண்ணுலகில் வந்து
எடுத்த பிறவிகளைக் குறிக்கிறது. இப் பிறவி
அந்த மண்ணுலகப் பிறவிகளுள் இராமனாக
வந்த (இராமாவதாரம் எடுத்த) பிறவியைக்
குறிக்கிறது. நூலாசிரியர் கம்பர் திருமாலின்
பிறவியே இராமன் என்றும், திருமகளின்
பிறவியே சீதை என்றும் எண்ணுவதால்
இவ்வாறு பாடியுள்ளார். திருமாலுக்கு
இலக்குமி (திருமகள்), பூதேவி, நீளாதேவி
என மனைவியர் மூவர். அவர்களுள்
இலக்குமி மட்டுமே இராமப் பிறவியில்
சீதையாக வந்துள்ளார். எனவே, இந்த
இப்பிறவியில். இலக்குமியாகிய உன்னைத்
தவிர, பூதேவி, நீளாதேவி என்னும் இரு
மாதரையும் மனத்தாலும் தொடேன்
என்று கூறியதாக இப்பகுதிக்குப் பலராலும்
பொருள் கூறப்படுகிறது. இதில் இன்னொரு
நயம் உள்ளது. “சிந்தையாலும் தொடேன்”
என்பது, உடலால் மட்டுமல்ல உள்ளத்தாலும்
நெருங்க மாட்டேன் என்று வாக்கு
கொடுக்க வேண்டுமானால் கற்பின் நெறி
இராமன் மூலமாக வலியுறுத்தப்படுவதே
அந்த நயம். “கற்பு” என்பது உடல் மட்டுமே
தொடர்பான ஒரு அணி அல்ல. உள்ளமும்

தொடர்பான ஒரு அணி, ஆணுக்கும்
பெண்ணுக்கும் சமமான ஒரு அணி என்று
அறிதல் பொருட்டு கம்பர் இவ்வாறு
காட்டுகிறார். இராமன் வாழ்ந்த காலத்தில்
பல தார மணம் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது.
தசரதனே பல தார மணம் புரிந்தவன் தானே?
ஆயினும் அவனது மகன் இராமன் தமிழ்ப்
பண்பாட்டின் அடையாளமாக “ஒரு தார
மணம் உயர்ந்த குணம்” என்று நமக்கெல்லாம்
உணர்த்தியுள்ளான்.

சீதையின் கற்புநெறி என்னும் சீரிய பண்பு

‘ஈண்டு நான் இருந்து, இன் உயிர் மாயினும்
மீண்டு வந்து பிறந்து, தன் மேனியைத்
தீண்டலாவது ஓர் தீவினை தீர் வரம்
வேண்டினாள், தொழுது, என்று
விளம்புவாய்”.

(வை.மு.கோ. சுந்தர காண்டம்,
சூடாமணிப்படலம், பா. 35)

ஈண்டு இந்திலங்கையில்; நான் இருந்து
(மீட்சி பெறாமல்) நான்

துன்பத்துடன் இருந்து; இன் உயிர்
மாயினும் இனிய உயிர் இறந்தாலும்;

மீண்டு வந்து பிறந்து மறுபடியும் உலகிற்கு
வந்து பிறந்து; தன் மேனியை

இராமபிரானுடைய திருமேனியை;
தீண்டல் ஆவது தழுவுதலாகிய; ஓர்

ஒப்பற்ற; தீவினை தீர்வரம் தீமையிலிருந்து
நீங்கும் வரத்தை; தொழுது

வேண்டினாள் கைகூப்பி வேண்டிக்
கொண்டாள்; என்று விளம்புவாய்

என்று கூறுவாயாக என்ற கம்பரின்
பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகின்றது.
அதாவது, இந்த இலங்கையிலேநான் சிறை
மீட்கப்படாமல் இருந்து இனிய உயிர் நீங்கி
மாண்டு போயினும் மறுபடியும் உலகில்
நான் பிறந்து; அப் பெருமானுடைய
திருமேனி தழுவி மகிழும்படியான; ஒரு நல்ல
பாக்கியமுள்ள வரம்; வணங்கிக் கேட்டுக்
கொண்டாள்; என்று நீ விண்ணப்பம்
செய்வாயாக.

கண்டனென், கற்பினுக்கு அணியை,
கண்களால்

தெண்திரை அலைகடல் இலங்கைத்
தென் நகர்

அண்டர் நாயக இனி துறத்தி, ஐயமும்

பண்டு உள துயரும், என்று அனுமன்
பன்னுவான்.

(வை.மு.கோ. சுந்தரகாண்டம், திருவடி
தொழுத படலம்; பா. 25)

“அனுமன், அண்டர்நாயக அனுமன்
(இராமபிரானை நோக்கி)

தேவர்களுக்குத் தலைவனே ! ;
தெண்திரை அலைகடல் இலங்கை
தென்நகர் தெளிவானவும் சுருளும்
இயல்புடையனவுமான அலைகளோடு கூடிய
கடல் சூழ்ந்த இலங்கை என்ற சொல்லப்
படுகின்ற தெற்கில் உள்ள நகரத்தில்; கற்பினுக்கு
அணியை கண்களால் கண்டனென் கற்பிற்கு
ஒரு ஆபரணம் போன்ற பிராட்டியை, என்
கண்களாலேயே பார்த்தேன்; இனி ஐயமும்
பண்டுஉள துயரும் துறத்தி இனிமேல்,
(பிராட்டி கற்புடையனோ, இலனோ) என்ற
சந்தேகத்தையும், இதுகாறும் கொண்டுள்ள
துன்பங்களையும் நீக்குவாயாக என்று
பன்னுவான் என்று தொகுத்துச் சொல்லி,
மேலும் விரித்துக் கூறுவானானான்
என்ற கம்பரின் பாடலடியின்” மூலம்
உணரமுடிகின்றது.

இராமன் வாலியிடம் கூறும் ஒழுக்க நெறி

“தருமம் இன்னதெனும் தகைத்தன்மையும்
இருமையும், தெரிந்து எண்ணலை,
எண்ணினால்

அருமை உம்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ”
(வை.மு.கோ. கிட்கிந்தா காண்டம், வாலி
வதை படலம்; பா. 101)

என்ற கம்பரின் பாடலடியின் மூலம்,
“உனது அருமையான தம்பி சுகர்வனின்
மனைவியைக் கவர்ந்து உனது பெருமை
அழிந்து நிற்கிறாயே...” என்று இராமன்
வாலியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ள
பாடலில் மூலம் உணரமுடிகின்றது. [8,9]

குகனின் ஒழுக்கம் / குணம் சொல்லும் மாண்பு

இராமனைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு
பெரும் படை திரட்டிக்கொண்டு பரதன்
கானகம் வருகிறான். அங்கே படகோட்டும்
குகனைச் சந்திக்கிறான். பரதனும் குகனுமே
இராமனிடம் பெருத்த அன்புடையவர்கள்.
ஆதலால் பரதன் குகனிடம், இராமன்
எங்கே படுத்திருந்தான் என்று கேட்கிறான்.
தர்ப்பைப்புல் மெத்தையும், தலை
வைத்துக்கொள்ள ஒரு கல்லையும் காட்டி,
“இதில் தான் இராமன் உறங்கினான்”, என்று
அழுதவாறே சொல்கிறான் குகன்.

பின்னர் பரதன், “இலக்குவன் எங்கே
படுத்திருந்தான்?” என்று கேட்கிறான்.

இங்குதான் கம்பன் காட்டும் தமிழ் நாட்டு
ஒழுக்கம் தெரியும். குகன் கூறுவது போல்
அமைந்துள்ள பாடல் பின்வருமாறு:

“அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி
அழகனும் அவனும் துஞ்ச

வில்லை ஊன் றியகையோடும்
வெய்துயிர்ப் போதும் வீரன்,

கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய்
கண்கள்நீர் சொரியக் கங்குல்

எல்லைகான் பலவும் நின்றான்
இமைப்பிலன் நயனம் என்றான்”

(வை.மு.கோ., அயோத்தியா காண்டம், குக
படலம், பா. 42)

(இருளை ஆட்சி செய்துகொண்டு கருமை
பொருந்திய திருமேனியில் இணையற்ற
அழகுடையவனாகிய இராமனும் அவளும்
துயிலும்போது, இலக்குவன் தான் தூங்காமல்,
வில்லை ஊன்றிய கையோடு, கண்களில்
தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிய,
இரவு முழுவதும் கண் இமைக்காமல் காவல்
நின்றான். எனவே அவன் உறங்கவில்லை).
இதில் கவனிக்க வேண்டியது இலக்குவன்
இராமனையும் சீதையையும் கண்
இமைக்காமல் காத்தான் என்பது அல்ல.
குகன் இராமனும் சீதையும் உறங்கினார்கள்
என்பதை எப்படிக் கூறுகிறான் என்பதே.

இராமனின் அழகை “இருளை ஆட்சி
செய்யும் கருமை பொருந்திய உடல் அழகை
உடையவன்” என்று கூறுகிறான். ஆனால்

சீதையை வர்ணிக்க வில்லை. சீதையை வெறுமே “அவள்” என்று கூறுகிறான். சீதை இன்னொருவன் மனைவி. எனவே அவளை வர்ணிக்கக் கூடாது என்ற தமிழர் ஒழுக்கத்தின் வழி நின்று ஓடம் ஓட்டும் குகன் மூலமாகக் கம்பன் மிக உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைக் கூறுகிறான். குகன் காட்டில் வாழ்பவன். ஓடம் ஓட்டுபவன். மாமிசம் உண்பவன். நகரங்களில் வாழாதவன். படிப்பறிவில்லாதவன். ஆனாலும் அவன் வாயிலாகக் கம்பன் காட்டும் ஒழுக்கம் மிக மேலானது. [8,9]

அறத்தின்பால் நின்ற மாரீசன்

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்லும் முன் தன் மாமனான மாரீசனை உதவுமாறு வேண்டுகிறான். அப்போது மாரீசன் கூறுவது:

“நாரம் கொண்டார், நாடு கவர்ந்தார்,
நடையல்லா

வாரம் கொண்டார், மற்றொருவர்க்காய்
மனைவாமும்

தாரம் கொண்டார், என்றிவர் நம்மைத்
தருமந்தான்

ஈரும் கண்டாய்! கண்டகர் உய்ந்தார் எவர்
ஐயா!”

(வை.மு.கோ., ஆரண்ய காண்டம், மாரீசன்
வதை படலம், பா. 180)

(நடு நிலைமை தவறியவர்கள், பிற நாட்டைப் பலவந்தமாகக் கவர்ந்தோர், ஒழுக்கமற்ற செயல்களில் ஆசை கொண்டோர், இன்னொருவனுக்கு உரியவளாக அவனது மனையில் இருப்பவனைக் கவர்ந்தவர் இவர்கள் அனைவரையும் தருமம் அழித்துவிடும்). இவை இராவணன் மீது மிக்க அன்பு கொண்ட மாரீசன் கூறும் வார்த்தைகள். அவனே மாய மானாக மாறி சீதையைக் கவர் உதவினான் என்றாலும், முடிந்தவரை அறத்தின்பால் நின்று இராவணனைத் தடுத்துப் பார்த்தான். “தர்மமே உன்னை அழித்துவிடும்”, என்று பயமுறுத்தினான். இவை அனைத்தையும் மீறி இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்தான் என்பதால் இராவணன் பிறன் இல் விழையும் தன்மை உடையவன், பல தார மணமோ அல்லது பல பெண்டிர் தொடர்போ

கொண்டவன் என்பது புலனாகிறது. [8,9]

அதாவது, (நாரம் அன்பு; வாரம் வரி; தாரம் மனைவி; ஈரும் அழிக்கும்; கண்டகர் கொடியவர்)

“தம் மீது அன்பு பூண்டவர்களின் நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டவர்கள், நீதி நெறிக்குப் பொருந்தாத வரிப் பொருளைக் குடிமக்களை வருத்திப் பெற்றவர்கள், பிறர் ஒருவருக்கு உரிமையாய் அவர் இல்லத்திலே வாழும் மனைவியை வசப்படுத்திக் கொண்டவர்கள் எனப்படும் இவர்களை தருமமே சின்னா பின்னமாக்கி அழித்து விடும் என்று நீ அறிவாய். ஐயா, கொடியவர்கள் எவர் தப்பிப் பிழைத்துள்ளார்”

கும்பகருணன் நேர்மை குணம் சொல்லும் மாண்பு

கும்பகருணன் ராவணனிடம் அறிவுரை சொல்லும் விதமாக அமைந்துள்ள பாடல் நக்கலும் நையாண்டியுமாகவும் அதே நேரத்தில் ஆணி அடித்தது போலவும் உள்ளது. அது பின் வருமாறு:

“ஆசில்பரதாரம் அவை அம் சிறை
அடைப்போம்!

மாசில் புகழ் காதல் உறுவோம்! வலிமை
கூரப்

பேசுவது மானம்! இடைப் பேணுவது
காமம்,

கூசுவது மானுடரை! நன்று நம் கொற்றம்!”

(வை.மு.கோ., யுத்த காண்டம் (முதல் பகுதி), ராவணன் மந்திர படலம், பா. 52)

(குற்றமற்றவர்களாக உள்ள மற்றவர் மனைவியரை எல்லாம் கொணர்ந்து நமது அழகிய சிறைகளில் அடைப்போம்; அச் செயலைச் செய்துவிட்டு, “எமக்கு மாசற்ற புகழ் வேண்டும்” என்று விரும்புவோம்; வெளியில் “எங்களுக்கு மானமே பெரிது” என்று உரைப்போம் ஆனால் அறிஞர் வெறுக்கும் காமத்தை விரும்புவோம். இப்படிப்பட்ட நமது வெற்றி வாழ்க, நம் புகழ் வாழ்க!)

மேலே கும்பகருணன் நேர்மை தெரிகிறது. அதே சமயம் இராவணன்

சீதை தவிர மற்ற பலரது மனைவியரையும் சிறைப்படுத்தியுள்ளான் என்றும் அறிகிறோம். அதைக் கும்பகருணன் கேலியாக “நாம் உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசுவோம், என்ன ஒரு பெருமை, என்ன ஓர் ஆட்சி!” என்று கூறுகிறான். இத்துடன் நிற்காமல், “சிட்டர் செயல் செய்தினை குலச் சிறுமை செய்தாய்” என்றும், “ஆயிரம் மறைப்போருள் உணர்ந்து, அறிவமைந்தாய்! தீவினை நயப்புருதல் செய்தனை “என்றும் கூறுவதன் மூலம்,” இவ்வளவு உயர்ந்த வேதப்போருளை எல்லாம் ஒதி உணர்ந்தவனே, என்ன செய்கை செய்திட்டாய், குலத்தின் பெருமையைக் கொன்றுவிட்டாயே”, என்று கும்பகருணன் வருத்தத்துடன் தெரிவிப்பதாகக் கம்பன் காட்டுகிறான். [8,9]

முடிவுரை

இந்த கட்டுரையானது, சமுதாயத்தில் கம்பராமாயணம் மனித வாழ்க்கைக்கு உகந்த மிக சிறந்த கருத்துக்களான பிறன் இல் விழையாமை / ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற

இராமனது தனிமனித ஒழுக்கம் மற்றும் கற்புநெறிக்கு உகந்த மகளிராக சீதை, இராமன் வாலியிடம் கூறும் ஒழுக்க நெறி, அறத்தின்பால் நின்ற மாரீசன், அறத்தின்பால் நின்ற மாரீசன், கும்பகருணன் நேர்மை குணம் சொல்லும் மாண்பு, இக்காப்பியத்துள் காணலாம். உதாரணமாக, தனிமனித ஒழுக்கம் மற்றும் அறநெறி பிறழாமல் வாழ்ந்தலும், கற்புநெறி தவறாமல் நடப்பதும் என்பன உள்ளடக்கிய மிக உயர்வான மற்றும் உன்னதமான விஷயங்களை காப்பியமான கம்பராமாயணம் பகிர்கின்றது. கம்பராமாயணம் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் கற்பு நெறி நின்று வாழவேண்டும் என்ற உண்மையை ஏகபத்தினி விரதனாம் இராமன் மூலம் தெரிவிக்கின்றது. பிறன் மனைவியை விரும்பினால் அவனும் அவனைச் சார்ந்த சுற்றமும் குலமும் அழிந்துவிடும் என்பதை இந்நூல் விளக்குகின்றது. பிறனில் விழைவோர் கிளையொடுங் கெடுப என்னும் நீதி (கிளை=சுற்றம்) இந்நூல் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

References

- <https://kathirvijayam.com/Ravanaan>
<https://medium.com/@amaruvi/கம்பன்-சுவை-ஒழுக்கம்-3c3348587cfc>
<https://ta.wikipedia.org/s/2j>
 Kambar, “*Kambaramayanam*” - Tamilayvu.
 Kavitha, P. (2014). *Kambaramayanathil Kathaimantharkal*. Ph.D Reseach Thesis, Tamil University Tanjavur.
 Kavitha, P. (2021). “Kambarin vainava Ramayanamum Kachiyapparin Saiva Kanthapuramum-Oppidu” *Journal of Tamil Moli Matrum Ilakiya Aivugalin Sarvathesa Ithal*. (Vol 3, 1 January 2021, pp.109-116)
 Kavitha, P., & Senthilkumar, S. (2020). “Kambaramayanamum Kanthapuramum-Oor Oppaivuvu. *International Seminar on Kambaramayana and Kantha Purana*. P.S.G.R. Krishnamal Women College, Tamil Nadu, India.
 Kavitha, P., & Senthilkumar, S. (2020). “Valmikiyum Kambanum Kappiya Verupadu”, *Ayudha Ezhuthu: An International Journal of Tamil Studies*, (Vol. 1, Iss. 8, pp. 51-55, January 2020).
 Kopalakrishnamachari, Vai., Mu. (2006). *Kambaramayanam*. Chennai: Uma Pathipakam.
 Saminathaiyar, U., Ve. & Srinivasaiyengar. (1963). *Srimath Valmiki Ramayanam*. (Vol 1 & 2 / 4th edition). Chennai: The Little Frower Company.